

ges at ville paavirkes af denne Lov. Paa den anden Side have vi dog heller ikke troet, at nogen Overgangsbestemmelse vilde gjøre syndelig Skade, ligesom den formeentlig vilde kunne bidrage bethdeligt til at berolige Opinionen. Der kunde være Tale om foreløbig at indskrænke Tilladelsen til kun at angaae en vis Kvotadeel af hver Giers Areal; der kunde ogsaa foreløbig paalægges hver Gier at betale en vis Sum. Som modererende Overgangsbestemmelser vilde begge vistnok virke paa temmelig lige Maade. Man har dog troet at burde foretrække den sidste, fordi den vilde hindre Rydning af den Jord, det mindst betaler sig at forvandle til Ager eller Eng, men omvendt ogsaa strax muliggjøre Sligt, hvor det findes særdeles fordeelagtigt. For at undgaae de mangfoldige Ulemper og Uregelmæssigheder ved enhver pludselig Overgang, har man foreslaaet, at denne Sum — som meest passende og bedst i Overeensstemmelse med det, vi ønske opnaaet, sættes som en vis Sum pr. Td. Land, og ikke pr. Td. boniteret Areal — skulde synke med et ringe Beløb aarlig. Vi have derimod af forskjellig Grund troet, at det paa ingen Maade vilde være rigtigt at fastsætte nogen fast, varig Afsløningssum. Medundertegnede Rosenørn anseer nemlig ikke Staten principmæssig berettiget til at kræve noget Vederlag for Ophævelsen af et Vaand, det ikke mere er i det Almindeliges Interesse at bevare. Medundertegnede Frederiksen deler vel ikke denne Opfattelse, men anseer det dog for uheldigt vedvarende at ville kræve en Afsløningssum, fordi Overgang fra Skov til Ager og Eng derved vilde hindres, hvor den dog ogsaa fra et almindeligt Standpunkt vilde være ønskelig. Vi have troet, at det paa ingen Maade vil være rigtigt at betage Skoveierne deres nuværende Ret til at befrie sig fra Tvangen ved at lægge Fredsskovforpligtelse paa et ligesaa stort fuldt bevoget Areal. Ligesom denne Ret er givet ved Frd. 27de Septbr. 1805 § 14 i Slutningen, saaledes er den formeentlig ogsaa anerkjendt af Regjeringen og allerede benyttet i Praxis, og det vilde formeentlig fuldstændig stride imod denne Lovs hele Formaal, om man nu vilde ophæve eller bestynde den. Saaledes have vi da heller ikke ved Fastsættelse af

den foreløbige Betaling for Ophævelse af Skovtvang kunnet tænke paa nogen højere Sum, end det kan antages i Almindelighed at koste at tilvejebringe Opvært paa et ligesaa stort Areal. Ellers vilde Følgen kun være den, at Ingen vilde benytte sig deraf. En meget højere Sum vilde i og for sig være urimelig, idet nemlig den Mand, der har havt sin Eiendom i over 10 Aar, efter den bestaaende Praxis har fuld Ret til at drive sin Skov, som han vil, altsaa ogsaa til at sælge hele sin Højskov og derved realisere sin Træcapital, naar han maatte ønske dette. Den bliver end mere ubillig, naar man seer hen til den nye Capitalbyrde, der paalægges ved den nye Skatteansættelse. Og den vilde vistnok ogsaa i Praxis være eensbethynde med at bevare den bestaaende Tvang.

Dog have vi troet det rettest, at de Smaaskove, med Hensyn til hvilke Ulemperne ved den bestaaende Ordning, som ovenfor berørt, træde stærkere frem, og hvis Betydning for det Hele tilmed er mindst, strax overgaae til fri Raadighed uden nogen Indbetaling.

Det har været underkastet nogen Tvivl, om man ikke rettest burde lade de indbetalte Beløb tilflyde Amtsfonden. Behoverne vilde da, naar der f. Ex. for 100 Td. Land Skov indbetalt 2,400 Rd., paa en haandgribelig Maade see den dermed forbundne almindelige Fordeel. Man har dog troet, at de med mere Held kunde anvendes af Staten. Forsaavidt man skulde finde dette rigtigt, vil man gjennem Finantsloven kunne træffe nærmere Bestemmelser om Summernes Anvendelse til Træplantningens Fremme.

Et tredje Mindretal (Fallesen, Rimestad og Scavenius) indstiller, at kun Lovudkastets § 6 bibeholdes med nogen Afændring.

Det, som vækker vor Betænkelighed ved at gaae ind paa Skovtvangens Ophævelse, er navnlig Hensynet til, at vi ikke kunne føle os overbeviste om, at den ikke vil medføre en Formindskelse af Skovarealet, som kunde være til Skade for Agerbruget. Lige-